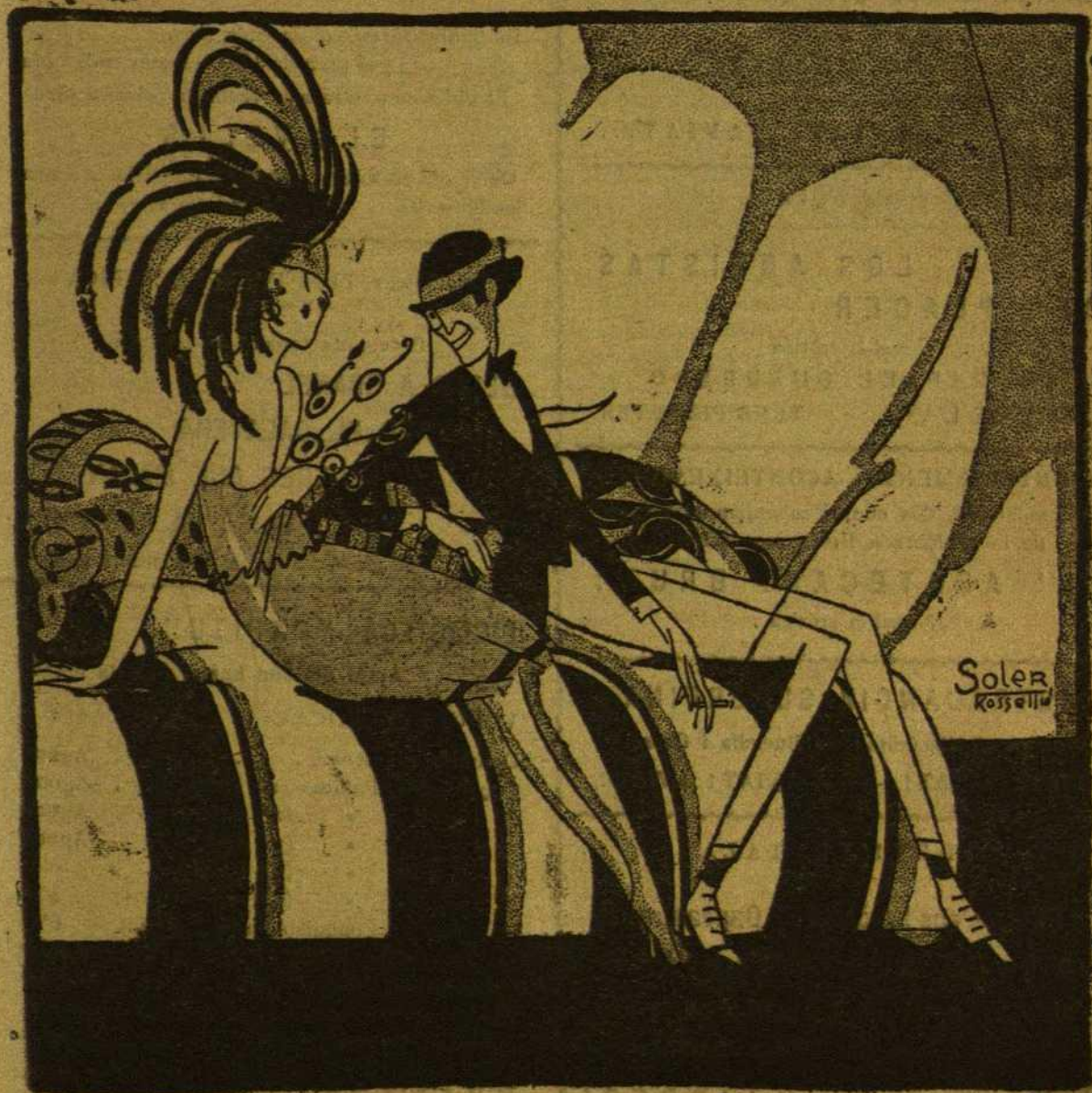

LA PINA

—En Rafel encara festeja amb la Pina?
—Sí; i fa mal fet, doncs és casat i li amaga.

OBRA SUGESTIVA

:—: POESIA POSTAL :—:

Recull de versos per a
postals a propòsit per a
dir tot lo que es desitja

OBRA UNICA I INDISPENSABLE

Preu: UNA PESSETA

AVIAT... AVIAT...

es publicarà l'obra mestra
de la literatura picaresca

GAMIANI O DOS NOCHES DE PLACER

del gran escriptor

:: A. DE MUSSET ::

AVIAT... AVIAT...

OBRA NOVA

LOS ARTISTAS DEL PLACER

Novel·la eròtica

d'en RAFAEL GUERRERO

L'EXIT DE L'ANY TRES PESSETES

ACONTEIXEMENT! ACONTEIXEMENT!

En preparació, dos nous i espatarrants volums
de la celebrada BIBLIOTECA PAPITU

: L' APOTECARI BRUT :

Novel·la eròtica

: ASTRACANCIA SUPERFINA :

Nou recull d'acudits d'en Buendia i Gassol

AVIAT! AVIAT! — AVIAT! AVIAT!

VODEVIL CATALA

La Pitets s'ens ha casat — Capeau marit

Les filles de Venus — Cuida't de l'Amella

L'alxeca dones — El suplici de Tantal

Són a 50 cèntims

Dipòsit i venda:

Rambla del Mig, 19

: LLIBRERIA GRANADA :

Dipòsit i venda:
Rambla del Mig, 19

S'envien per correu mitjantsant l'envio del import en segells o giro postal

PARA LEER EN EL CONVENTO

CONTES I NOVEL·LES DEL GRAN AUTOR

: CATULO MENDEZ :

VOLUM ELEGANTISSIM — 2 PESSETES

LLIBRE ANTINEURASTENIC

AGUDEZAS DE QUEVEDO

Ingeniositats :: Humorismes

Preu: 65 cènts.

Obres completes de IGNASI IGLESÍAS

Es publicarà un volum cada mes,

al preu de 1'50 pessetes cada obra

El dia 8 es posarà a la venda la primera obra

ELS VELL

De venda en totes : Dipòsit : Llibreria Granada
les llibreries : Rambla del Mig, 19

Biblioteca PICA POCO PERO PICA

—x—x—x—

El·legants tomets de butxaca

BESOS A GRANEL

PACO EL CALAVERA

MUJERES QUE MATAN

ELISA LA PECADORA

A 60 cèntims tomo

BIBLIOTECA "PAPITU"

Arxiu del bon humor i de la barrila

VOLUMS PUBLICATS

Delirium Tremens.	Agotat
Cuplets del «Papitu» (1. ^a serie).	Agotat
» » » (2. ^a serie).	Agotat
» » » (3. ^a serie).	Agotat
» » » (4. ^a serie).	0'25
» » » (5. ^a serie).	0'25
D. Jaume el Conquistador (2. ^a edició).	0'25
Astracancia Papitesca	Agotat
Endevinalles Papitesques	Agotat
Monblegs Papitescos	0'25
Contes de la vora del llt	0'25

Dipòsit i venda:

Rambla del Mig, 19

Redacció i administració: Rambla del Mig,
19, llibreria.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre... Ptas. 2
Estranger... 3

Pago anticipat.
De la treballs publicats en son responsables
els seus autors — No's retornen els originals.

ELS SABOTEJADORS DE LA GLORIA

La realitat de les coses—aquest terrible antidot de les il·lusions—m'ha recordat aquesta nit que, abans de fer una visita al «Angelus Hall», devia armar-me—i això que ja anava armat,—a més de la clau i el duro, d'un objecte que estalvia molèsties i que, si algun cop es trenca, omple l'ànima de sobressalts, si no omple el cos d'una altra cosa.

El meu proveïdor me n'ha estès una sèrie damunt del mostrador.

—Hi han aquests que són nordamericans... Són molt forts... Aquests són alemanys, alemanys autèntics, acabats d'arribar. Miri: un verdader tel de ceba... Després, aquests, de fabricació francesa...

I, al dir aquests darrers mots, em senyalava, damunt d'un sobret quadrat que acostuma portar dibuixat un «Cupido», una dona de mig cos o de cos enter—enter, fins a cert punt,—o un gall, la nova marca «Le poilu»...

Si només hi hagués hagut aquest nom, jo hauria esclatat a riure. Està bé, el *calembour*... Molt original... Però el mot no tenia res de sentit papitesc; a sota, en color, es destacava la figura, tan poc llunyana, i, no obstant, ja quasi llegendària, del gloriós soldat francès, amb l'uniforme blau horitzó...

Industrial francès, que a l'endemà de la pau t'avens a conquerir nous mercats, què has fet? Lo més sant, lo més digne, lo més respectable de la teva terra, la glòria dels teus peluts, d'aquells peluts que van salvar la teva hisenda, els teus fills, el teu honor, tal vegada la teva pròpia vida, l'has convertida, amb un geste irreverent, en una cosa cotitzable i mercantil com és una marca de fàbrica. Ah! *mercanti* sens entranyes, que deu pujar el teu article un doscents per cent del seu cost, en quina forma indigna t'estàs destruint! No és ja la pau sabotejada, és la glòria lo que saboteges, fent-la servir de pavelló d'una mercaderia! Quan vingui la pròxima guerra, aquesta nova guerra que ja sembla comença a preparar-se, les noves generacions, menys predisposades al sacrifici, més minades per l'internacionalisme, voldran oferir en holocaust la seva vida en un nou Marne, en un nou Verdun, si saben que la seva posteritat no ha de guardar altre record que el que popularitzi una marca de preservatiu de goma?

Per altra part, de la banda del Rhin, malgrat el Ruhar, malgrat l'ocupació, els vents que arriben no són vents de fronda, sinó una saludable i reconfortant brisa de pau. I aquesta brisa ve precedida, com una fanfàrria cantant l'heroisme d'un poble jamai descoratjat, sempre unit, que sens defalliment ni angoixa reprèn els negocis com si per ell no hagués passat la terrible hecatombe que plora Europa, d'un aldarull estrepitos com el dels llagostins de l'«Excelsior» quan estan de bon humor. Aquest aldarull és produït per les centes i centes dotzenes de palanganes, bidets, gerros i altres objectes semblants de ferro esmaltat, que el port d'Hamburg envia regularment, des de fa poc temps, als comerciants barcelonins. Doncs bé: tota aquesta ferramenta aporcel·lanada ve sens marca, com si es volgués amagar l'origen. Per què? Tal vegada, el donar marca a aquests objectes, fóra la solució del problema de la pau universal. El dia que un fabricant alemany enviï gerros o bidets marca «Tannenberg», els francesos es convencen que cinc anys de guerra no valen la pena per a servir de marca a un objecte de goma, i els alemanys compendran fàcilment que és tonto fer la guerra a mig món per a que els seus noms de les batalles on tants homes van caure, no tinguin més transcendència que la d'acreditar una fabricació de palanganes. Si hi ha un benemèrit pacifista d'ultra Rhin que em cregui, jo, respectuosament, em dirigiré a Suècia, i demanaré per a ell el premi Nobel de la Pau. I tots i totes, ens agafem i dansarem el fox-trot de la pau universal al so harmoniós, com la marxa nupcial de «Lohengrin», de les palanganes marca «Tannenberg», premiades amb el premi Nobel de la Pau!

A LA NOSTRA CLIENTELA

No hi ha altre remei. Des del número vinent, el PAPITU, l'orgue oficial de la grimègia i la barrila, valdrà quinze cèntims en lloc de la peça de deu de consuetud.

Donem la nova així, de cop, per allò de què els mals tragos hi ha que donar-los lo més aviat possible. Ara, un cop refets del *susto*, parlem-ne, si els hi plau.

Nosaltres, que en el ram de les matemàtiques estem gairebé peixos, havem limitat la nostra ciència, mentre el bullit de la guerra ha capgirat els cinc hemisferis, o els que siguin, a arribar a Igualada. Convençuts de què al repartir gresca fèiem una obra meritòria, quelcom així com «la gota de leche» o «el pa de Sant Antoni», mentre al fer els comptes no anés

—Sí, dona, sí, a tres rals, però despatxem de pressa, que amb aquests «quintos» ja fa mitja hora que m'està remenant la sardina...

sim a Manlleu, ens quedàvem més satisfets que un «quisso» amb un os de pollastre. Però, senyors nostres: la guerra és a can taps, i, quan esperàvem una baixada general en commemoració de la Pau, comença la pujada... i amb quin delit, fills nostres del nostre cor!

S'apugen els lloguers, s'apugen els jornals, s'apuja la tinta... Però lo que ens ha tocat la cama del mal ha sigut el tinglado del paper. A l'arribar aquí havem fet una regla de tres o de quatre—no n'estem segurs—i ens havem enterat de què, al preu que ara ens facturem el paper, la borsa se'n val de menys. Què fer? Disminuir la racció de llomillo? Mai! I després de barrinar tres hores cinquanta set minuts, havem acordat pujar a **quinze cèntims** el nostre clàssic i educatiu setmanari.

Ara, que, com nosaltres som gent considerada, aquests cinc centimets d'augment els hi donarem de teca fina, nova de trinca. No fem pronòstics, perquè no és el temps, però ja ho sentiran a dir. Vaja: que farem un **PAPITU** de o'15...

I ara, dissimulin la mala nova...

MONOLEGS RAPIDS

ME CASO EN RONDA!

La nostra gran ciutat té quatre Rondes, per cert que a cada una

jo hi vaig tení un promès i si és casual això, ho és més encara que amb cap pogués fer fira que amb cap pogués fer res. Un d'ells va ser cert mosso de «La Pansa», bar popular que es troba a la Ronda de Sant Pau, un altre un empleat de «La Walkyria» que a la de Sant Antoni ja saben que és on cau. Prò els sants no em van volguer protegir gens, tornant-se'm aiguapoll els casaments. Al cap d'un mes o dos va enamorar-me un jove de la Ronda de la Universitat, que feia d'escrivent de can Pirelli i sempre entre neumàtics solia estar ficat. Ben bé guanyava al mes quaranta duros i que era de la goma vaig veure-ho totseguit, és clar!, si s'ho portava el seu ofici i que se m'enganxava com un mal esperit.

Prò en dir-li que m'anés a demanar, el noi de can Pirelli va *pirar*. El quart va sè a la Ronda de Sant Pere on jo vâreig coneixe'l, per pega, un dematl, estava col·locat ell a can Vinyes i era el que les galetes anava a repartir.

Els vespres, quan el noi m'acompanyava, galetes de *vainilla* m'acostumava a dar i em deia, Ronda avall, unes paraules que d'*emulsió*, a les fosques, em feien tremolar.

Prò quan va dir-me:—Prou d'aquest colò!—qui li va dar galetes vaig ser jo.

I en veure que els promesos de les Rondes no trencaven el glaç ni res semblant, d'allò més alarmada així exclamava:

—Me caso en Ronda! quan me'l trencaran?

TENIA RAÓ

Pel Jardí Botànic (on hi ha una nombrosa col·lecció de bèsties com al parc de Barcelona) s'hi passejava una senyora, que, per cert, no estava pas gens malament, amb una criatureta d'uns tres o quatre anys, que s'entretenia a tirar pedretes enlaire.

Com que la gent en aquest lloc hi és en abundància, la bona de la seva mamà, per evitar que una pedra innocentment llençada pogués tocar a algun dels passejants, digué amorosament al seu menut:

—Mira, nen: no tiris pedres, perquè podries tocar fins al teu papà sense sapiguer-ho.

EL PODER D'UNA CANÇÓ

Una cançó, quan no és la de l'enfadós, té molta més importància de lo que a simple vista o a vista de ximple sembla. Potser fóra més propi dir a simple oïda, tractant-se de música.

Ara mateix una cançó ha fet gemegar les màquines dels grans rotatius, uns alabant-la, altres trobant-hi pèls (hi ha qui troba pèls fins en un pom d'escala).

La cançó de què es tracta és la que avui canta tot Catalunya i que porta el títol de «Les Caramelles», la lletra de les quals fou publicada abans que enlloc en les columnes de PAPITU.

De cançons, o millor dit, de cuplets catalans ja feia temps que se'n cantaven arreu de la nostra terra, però es pot dir que el públic gairebé no se n'havia adonat; va ser precis que una cantatriu eminent llençés «Les Caramelles» perquè el poble sentís l'encís pessegolleig d'una tonada que se li ficava cor endins i d'uns versos que no són un prodigi de literatura, ni falta que els hi fa per a ésser digerits pel poble senzill, però que reflexen de la manera més completa i rotunda un dels costums més simpàtics i típics de Catalunya.

Els que pretenen que el cuplet ha d'estar enfarfegat de literatura, són uns pedants ridículs i uns desconexors del cuplet més ben parit del món, que és el francès, doncs per quelcom és França el paradís de les cançons. No creiem que aquesta categòrica afirmació nostra molesti a cap nació ni que origini cap conflicte internacional.

«Les Caramelles», malgrat haver sigut combatudes en uns casos per crítics que volen fer el savi i confonen l'òpera amb el cuplet i la epopeia amb la Musa frívola, i en altres per envejosos professionals, han portat una revolució en el terreny dels «varietés» que té la seva transcendència. El resultat d'aquesta revolució és que, artista que no canti en català és artista al pot.

Ja sabem de varies *cancionistas trianeresques* i *albacinesques* que es van exclamant de què no tenen èxit perquè no canten cap cançó en català.

Es comprèn; com que fins fa poc ens havien col·locat la guia de Sevilla i de Granada tranquilament, ara els ve de nou que aquells indrets no ens facin fred ni calor.

I què ens han de fer, per l'amor de Déu!

Ara, lo que ens interessa són uns altres indrets i uns altres tipus, com per exemple: «els voltants de l'església de Sant Antoni», «L'Aliança del Poble Nou», «el dependent del Barato», «el botiguer que és una baldufa si es posa a ballar», etc., etc.

Amb tot això es demostra que si «Els Segadors» han fet pàtria, «Les Caramelles», «Els Tres Toms» i demés modernes i alegres cançons catalanes també en fan.

Un fet ben recent corrobora lo que diem. L'altra nit uns joves, en sortir del Centre Autonomista, etc., cantaven, Rambla amunt, «Els Segadors», essent, per aital motiu, perseguits per la policia. Llavors el pet de «Segadors» fou substituït per un pet de «Caramelles».

Va ser lo primer que se'ls hi va ocórrer cantar. I és que tot bon català, a l'ensens que porta dins del cor «Els Segadors» impressionats com en un disc de fonògraf, hi porta també «Les Caramelles», i quan la policia fa canviar el disc d'aquell himne masculí i seriós, el fervent catalanista el gira de l'altre costat i surten les alegres notes del

«Per tu, tan sols per tu, xamós nina».

Nosaltres proposem, per lo tant, que «Les Caramelles» siguin elevades a la categoria de sub-himne català, ja que el canten tots el fonògrafs de Catalunya amb el diafragma i tots els ciutadans de la nostra terra, amb quelcom que està per damunt del diafragma, o sigui amb el cor.

Molt aviat... Més de lo qu'es pensen! Espantant **número extraordinari** confeccionat de cap a peus (ninots i tot) per nostre gran escriptor

Buendia i Gassol

L'aconteixement del any!

—On tenia el cap quan vaig deixar enganyar-me per tu, Pepito!

—Al coixí, si mal no recordo.

Impresión de un morrocotudo disgusto que nuestro excelso y puntiagudo Buendía y Gassol ha sufrido en Madrid, por su mala cabeza.

Nota: No hagan mucho cabal, que a veces está pedo y no sabe lo que se empesca.

Pasterada, que dijo Bismark en Waterloo. De aquello que hablamos dicho, fíe. Mi comedia, en la que alimentaba un gavadal de ilusiones y esperaba alimentar mi familia, ha ido al pote. Malas querencias, ya os lo diré. Como ven que un servidor sabe la delgada en eso de hacer carcajar a la multitud, me han hecho la traveta y la canción del tururut, quien gime ya ha recibido.

Ayer, cabo el tarde, recibí un parte de parte de Allende, que ahora por ahora y en la hora en que os endiño ésta, es aún la madre de los huevos. Yo, a corre cocida, me puse de 21 botón, me lavé los pies con esmero y el agua de las judías, me puse la langosta y arriba y gritos.

Allende, más tibado que Jordá cuando luce la vena—cuidado con haceros un envoltorio con ciertas enfermedades,—me puso como un paño sucio.

—Ha llegado a mis dos oídos que usted, que es un murrio de siete suelas, se ha empecado un drama subversivo.

—Bada. Le han levantado la ministerial camisa—hice yo.

Entonces él, con cara de tres dioses y haciendo de encendedor—sacando chispas, vaya!—tira de cajón y saca un rollo de papel higiénico, en el que un servidor, a ratos extraviados, había escrito mi despiportante comedia.

Hice un bote. ¿Quién fué el cara de aquéllo que me lo birló? ¿Quién me hizo la rabanada?

Entonces, farfeño como Morano, comenzó a decirme que yo había afeitado los acudidos de mi obra de una tragedia de Esquilo. (Con esto de que afeitado y Esquilo, haría ahora un chiste si estuviese de lomo.) Yo afanar! Yo, que un día no quise que a un camálico le hiciesen pasar por Aribau! Yo, que reñí con la mujer de un tal Mas porque me dijo que para ella lo de Mas era lo de menos! Yo, que engagué al botavante a una casada porque hacía habarotas conmigo y su-primo lo demás! No me herí de lleno a lleno porque ahora sale caro... (Aquí, si estuviese de ojera, haría salir un tal Caro y venga chiste.)

Entonces yo me cuadré en redondo y le dije:

—Usted no hi clisa. ¿Quién si no yo puede inventar un tal Luza que es un barra, para que luego otro diga que «es aficionado a la-mer-Luza»!

Aquí él se enfila y me dice el nombre del tocino.

—¿Es que se ha creído, santo cristiano, que quiero que haya revolución, tiros y espateco por culpa de su esperpento? ¿No ve que si se hace, hay un mierderi de casa el Ancho y hay motín, y un hervido de casa el

dios? ¿No cae en que si sale aquel que dice «yo, por mi oficio, cada día expongo la piel», y luego resulta que es peletero, se declara la huelga general? ¿Y si aquel otro dice que ha regresado muy delgado de Inglaterra «porque allí ha perdido muchas libras», hay conflagración por el cabo más bajo? Vaya, vaya a engañar a Dios, que este provocativo argumento se va a casa Pistras...

Y se amagó, dejándose más escurrido que los bolillos de un corrido. Y ahora, digan, digan: ¿dónde me decanto ahora? ¿Y qué carai hago con una libra y media de chistes de toda mena, escaduceros, que no he podido colocar? Véase la muestra:

—Mis hijas comen sal y hojas de menta.

—¿Y ahora? ¿Por qué?

—Porque la «sal-y-menta»...

Otro de reconsagrado...: Un cura que cuando llueve nunca se moja... porque está bajo teja.

¿Y aquel que dice que «cojeaba» cuando se va a orinar?

Y un tal Díaz que saca el gordo y otro le dice: «¡Hay Díaz de suerte, amigo!»

Y aquel otro que dice: «Tengo miedo que me prendan!» «Has cometido algún crimen?» «No: me han vacunado...»

Digan a en Quimet Montero si le hacen pieza, que le haré una rebaja, pues yo plego el ramo y voy a tirar por el término serio. Y si os ensopis, fuerte.

BUENDÍA Y GASSOL

DE LA TERRA DEL REI JORDI

El trasatlàntic «Bristol» va topar amb un iceberg durant la seva travessia pel mar del Nord.

Se'n va anar a fons.

Gairebé tothom va morir ofegat.

Amarrats en un pal del barco, Lord Cleyton i Sir Williams varen arribar a salvar la seva pell, i portats per les onades d'un costat a l'altre varen arribar a una illa deserta.

Allí s'hi varen passar deu anys, sense que cap barco pogués recollir-los.

Al cap d'aquest temps, un veler que, per casualitat, passà prop de la illa, pogué veure les senyals que els dos Robinsons li feien.

El capità del barco féu arribar fins a la illa una barca i transportar els dos vells naufragats a la seva nau. Allí arribats, els prengué el nom, l'edat i nacionalitat.

Una de les coses que més estranyaren al capità, fou que durant tot el temps transcorregut des de la seva arribada, els dos anglesos no s'havien dit ni una paraula.

—Que potser està renyit amb Sir Williams?—preguntà a Lord Cleyton, tot intrigat, el bon mariner.

—Qui és Sir Williams?—féu el lord, tot estranyat.

—Caram! Qui vol que sigui? El que s'ha passat deu anys junt amb vostè en la illa deserta...

—Ah, ja... No, no estem pas renyits. Ens coneixem de vista; només ens saludem... Veurà... no hem sigut mai presentats.

—Es molt rutinària la meua dona. No pot sofrir que la porti a fora... Tant que a mi m'agrada que li toquin els aires...

COBLES GITANES

Avui que els lloguers augmenten
d'una manera que alarma,
no hi ha com ser gitaneta
i viure en una barraca.

Un dia un pintor va dir-me:
—Voldria pintar-te, Dora,—
prò vaig respondre, engegant-lo:
—Ja es veu que ets un pinta-mones.

Això del tabaco diuen
que en punta té d'acabar-se,
prò el meu zincaló no troba
ni una punta per miracle.

Si el meu païet se les guilla
i m'abandona, Déu vulga
que regidor l'elegeixin
prò que li tallin les ungles.

Abans jo venia teles,

mes ara no hi ha la vida,
doncs van amb més poca roba
les senyores cada dia.

Badava ahí una pagesa
amb un aeroplà a la Rambla
quan va dir:—Ja cauen gotes,—
i era un ocell que ca...ntava.

Ahí un gitanet va dir-me:
—Del Albaicín ets tu, xava?—
i vaig respondre;—No, manu;
sóc de Sans i encara gràcies.

Tant pugen les subsistències
que jo em *jalaré* el meu *jambo*,
i així sense gastar pasta,
menjaré braç de gitano.

Si em dónes una moneda
t'endevino, cara hermosa,
els noms dels set o vuit mascles
que es fan amb la teua dona.

HISTORIES QUE ES QUEDEN CURTES

LA DISPESERA I LA TRUITA

Aquell savi, que per a ésser savi del tot era alemany, va anar a raure a casa de la senyora Antonieta. La senyora Antonieta tenia casa de dispeses. Ella deia que per a distreure's, perquè com Déu o el senyor Manel, el seu marit, no li havien donat fills, s'avorria. Però el cert és que explotava tot el que podia als infeliços dispesers que tenien la desgràcia de caure a casa seva. No se sap si els dispesers s'amagrien per la pobresa del menú o per la frescor i exuberància física de la senyora Antonieta, però se sap que s'amagrien. L'Antonieta, casada amb un pobre home desmarit i reganyós, era una dona que feia goig de debò. Tenia aquest llum d'estufa als ulls que tenen als trenta anys les dones guapes i casades amb homes ineptes. Tenia un clatell que convidava a la mossegada, una pitrera tremolosa i ampulosa que hauria fet la seva fortuna si en lloc de dedicar-se a les dispeses s'hagués dedicat a les rumbes, i quan s'asseia, la faldilla li cenyia les cuixes i les caderes d'una manera que no es podia mirar.

Una nit, jugant al quinto—i consti que allí no hi havia altre quinto que el savi alemany, perquè el marit no contava,—el savi distretament va posar una mà damunt aquella faldilla, allà on s'acaben les cames, mentre el marit cridava el *pelat setanta*, i la tragué de seguida, molt estranyat, perquè es cremava.

Hi hauria que dir que tots els dispesers estaven el que se'n diu enamorats de la dispesera? No, perquè tots els dispesers del món se n'enamoren si la dispesera té l'estampa i suculència de l'Antonieta. El cert és que, quan arribava la nit, tots envejaven al senyor Manel, el marit, que no havia de demanar permís a ningú per a ficar-se al llit amb ella.

El savi alemany també sentia una gran afició per l'Antonieta. I ella ho sabia, i fins ho tenia en compte: la temptava el que fos savi i el que fos alemany, i volia veure què passaria. Però com el marit no la deixava mai i no sortia ni de dia ni de nit, no passava. Fins que un dia... Un dia el marit va haver de sortir. Aquell dia l'Antonieta havia guisat una magnífica truita de ceba. A n'En Fritz, el savi, la truita de ceba li agradava més que la metafísica. Després de dinar, quan hagueren retirat la meitat daurada de la truita que guardaven per al sopar—amb gran tristesa d'En Fritz,—el marit se n'anà.

Era una tarda d'istiu. L'Antonieta, més despullada que vestida, s'havia tirat sobre el llit. No se sap si a conseqüència de la truita o de la tarda d'istiu, la dispesera estava molt desassossegada. En Fritz també. El que se sap és que ella, amb la veu més càlida que mai, més plena de promeses i de tentacions, va cridar des de la penombra de l'alcova:

—Fritz! Fritz!

I el savi, que havia tingut la precaució de treure's les ulleres, va entrar. A l'alcova el marejà l'olor dels perfums, i l'olor de la cama d'ella, i una certa i tènue oloreta de ceba fregida. El cos de la dispesera

destacava la seva pàl·lida morenor damunt del llençol. Damunt de la taula de nit destacava la mitja truita daurada. I ella li va dir:

—Aprofita't, Fritz, ara que no hi és ell.

I En Fritz es va menjar la mitja truita.

DE PALPITANT ACTUALITAT

NO HI HA DRET!

Diu que volen treure'ns
el Dret Català
i d'això el PAPITU
n'ha de protestar
doncs sobretot ara
que ja no fa fred
és precis que els mascles
ho duem tot dret.
Perquè el dret de l'home,
ja està demostrat
que a totes les dones
els és lo més grat.
No hi ha dret a treure'ns
els drets que tenim
i serem uns neules
si això consentim.
Firms i drets i tiessos,
si qualque enemic
vol arrabassar-nos
un dret tan antic,
fem-li tots la contra,
plantem-li un bolet
i engegum-lo a dida
tot tirant al dret.
No fórem pas mascles
ni bons catalans
si a la fi ens quedéssim
amb menys furs que abans.
Els dos drets que sempre
volem fè acatà
són: el dret de cuixa
i el Dret Català.

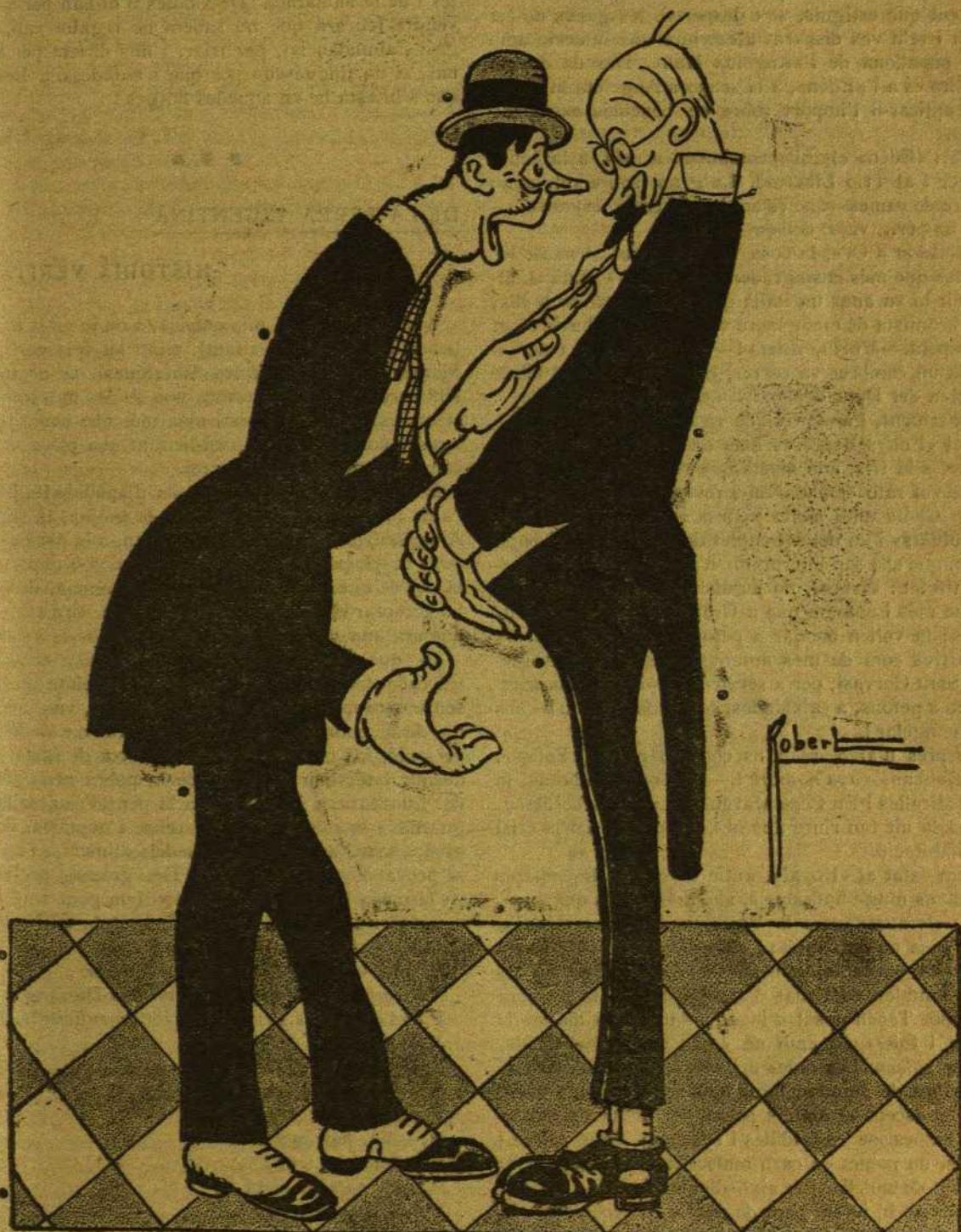

MAXIMES

Si vols estar ben servit
tant de dia com de nit,
treu la grossa de Madrid.

Qui té dona i no té ermilla
i li és guapa la pubilla,
pensa que *aigo* li perilla.

—Amb una bugadera t'has enredat, fill meu? Ja et planyo: et treurà els drapets al sol...

LA VIDA AUSTERA

La Chelito segueix a l'«Edèn» causant estralls amb aquella *Pluma Estilogràfica* que ha fet ja vessar més... tinta que la seva famosa «Pesca del Calamar». Aquella ploma es farà més cèlebre que la del nostre Buendia i Gassol. Res, que la sentis cantar, i per més ensopeit que estiguis, se't desperten les ganes de fer feina i te'n vas disparat a escriure una intervui amb una papallona de l'«Angelus Hall». Des de que la Chelito és a l'«Edèn», a la senyora Angeleta hi haurà que aplicar-li l'import sobre els beneficis extraordinaris.

De l'«Edèn» els hi recomanem, a més, a la Julita Oliver i al Trio Libertad. La gran, sobre tot, quan s'obre de cames—que és en un ball castiç espanyol,—n'hi ha per... vaja, deixem-ho córrer.

Al «Lion d'Or», la cosa va bé de debò. Una de les xicotetes que més ens agraden, és l'Adela Català. L'altra nit hi va anar un italià que volia sopar amb ella, i un bromista de mal gènere va dir-li que s'havia mort de repent.—*Morta, Adela!*—va fer l'italià, i de seguida un cambrer va córrer, pensant-se que el fill de la terra del Dant demanava un assortit de *fiambres*. Sortosament, l'amic Guíllén va desfer l'error.

Del «Folies Bergère» hem de nomenar, en primer terme, a la Iris, una xicoteta que canta en català i que qualsevol rato demanarem subvencioni la Mancomunitat. Canta amb molta justesa i art, «Quan passen els soldats» i un delicat cuplet de força intenció papiquesca, que ella sap interpretar d'una manera molt nostra, titolat: «Isabel, no juguis!». Ens promet estrenar-ne més i ens diu que a Gràcia va tenir tant èxit, que se la volien menjar a petons. Vaia una *gràcia*! Nosaltres som de més amunt—Passeig dels Anglesos, Sant Gervasi, per a servir-los!—i no ens la menjaríem a petons, a caixalades, com si fos pa tou o carn sense congelar!

Després d'això, resta'ns consignar, del «Folies», a la Rubens—*vaya nombre!*—l'Estrella Gaditana, la Lola Miralles i En Pepe Marquès i la Perla Antillana, que cada nit fan riure fins als que pensen en la crisi de l'habitatció.

Hem estat al «Royal», antic temple de les nostres devocions music-hallesques, allà pels temps queavençaven els austríacs a la Wolhínia. La característica de la casa no ha canviat: segueixen dominant-hi les *minories*—perdonin la bestiesa.—La majoria de les noies semblen de l'edat d'anar a pendre la primera comunió. Tenen posat d'ingènues iniciades massa de pressa i foieregen amb un encis mig d'innocència, mig de *spleen*. Les noies del «Royal» necessiten una professora de mundanologia o un llença-dones; tenen totes en escena el mateix posat, els mateixos gustos per a aixecar-se les faldilles i ensenyar, entre calces i mitges, un pamet de carn molsudeta i apetitosa com un tallet de badella. Per això als que diuen:—Als music-halls no hi ha un pam de net!—jo recomano que vagin al «Royal» i veuran una colla de pamets que els deixaran amb un pam de... nassos!

Entrin una nit al «Madrid Concert», on tria i remena les cireres el simpàtic Leopold Moral. Veuran les

germanes Bilbao—*gora Euskadi!*—la simpàtica Rosario de Santafé, ballarina d'upa, la Molina, la Lydia i una colla més...

Hem estat al «Gran Imperi». El nom és curt. Deuria dir-se «Gran Imperi de la Barrila», perquè se n'hi fa de debò, i mirin si això és cert, que malgrat el rètol imperial, allí van republicans històrics, federalistes i de la flamarada. De xicotetes n'hi han per a dar i vendre (encara que no sabem ne regalin cap, malgrat l'abundància), per triar, i fins diríem per remenar, si no tinguéssim por que s'enfadessin. Redena, que s'hi està bé en aquelles llotges!

DE LA TERRA ARGENTINA

HISTORIA VERITABLE

A la casa, pensió, o lo que sia, a on jo vivia (o, més ben dit, a on anava tirant), quan les feia per allà a Montevideo (ciutat de les Amèriques), va presentar-s'hi cert matí de primavera una de les més xamoses criatures que mai he vist, nina més que nena, tendre i rossa com un fil d'or, sol·licitant una plaça de mucama (raspa, en nostra terra).

L'amo, dic, el *patrón*, cavaller d'apellido italià i cara de turc, consultà el cas amb la pròpia, la senyora Aida, senyora de mals modes i gran, a la par que atapeït, desplaçament, no sé si del terreny o importada; el cas és que, després de breu conferència, decidiren no acceptar els serveis de la interfecta. Era tan nena, que era una sèria responsabilitat ficar-se-la a casa.

Jo, que en aquell moment atravessava el *saguán* tot *cebant* el *matecito* (espècie de xocolota americana, sense cacau, sucre ni altres porqueries), vaig adonar-me de la pobra criatura, vaig enterar-me de la conversació, i... com un hom no té el cor de fusta, vaig decidir intervenir en favor de la pobra nena. Servidor (modèstia a part) pagava la pensió puntualment, guardava la roba a l'armari sense comptarla, defensava a tort i a dret la puresa dels aliments, fins sense provar-los; així és que, a Déu gràcies, no fou en va la meua intervenció, puix tan bon punt vaig indicar el desig de què es quedessin amb la mucama, va faltà'ls-hi temps per a cridar-la.

Patrón.—¿Desi ché cómo os llamas?

Macama.—Iluminada para servir a Dios y a usted.

P.—Acá conqué sirvá al patrón es suficiente, ¿no?

M.—Sí.

P.—¿Cuántos años tenés?

M.—Trece no más, patrón.

P.—¿Padres tenés?

M.—No, patrón; tuví.

P.—Serviste, ¿no?

P.—Sí, patrón, serví.

M.—Yanabas, ¿no?

M.—Y como no.

P.—¿Y...? (fregant-se el dit gros amb l'index, amb gestes que no falla).

M.—Tres pesos no más, patrón.

P.—Tres pesos, tres pesos! ; Cosa bárbara! Mucha plata me parece para una bolija como vos; dos nacionales voy a darte y cállate ché la boca, no más, de no convenirte mandate mudar. (Frase equivalent a vés a fer p...a.)

Fet i dit va quedar-se, ¿cómo no?, si no contenta, almenys resignada, i com jo, anava, si no vivint, almenys tirant, suportant amb la més perfecta calma els renecs del patró, els rebufos de la senyora Aida i les compadrades de tots els dispesers. Si no hagués sigut per la seva calma, els disgustos que li haurien costat aquelles polentas, taglierinis, scopletas, fitueglas i demés menjars lloro-sudamericans de nom italià i ànima de pastetes!

L'únic oasis per a aquella pobra criatura en aquell desert de sentiments (com hauria dit En Rusiñol en l'època de la prosa i la poesia), era jo i el doctor Bataglini (home vell d'anys i tendre de cor, apassionat per la música i amb fonògraf propi); però a mi sobretot em dispensava la Iluminada la més gran confiança i era jo el panyo de llàgrimes de totes les seves penes; jo, per la meua part, la tractava amb el major carinyo; un dia vaig comprar-li una pepa de cartró; un altre dia un cove de fireta, i el dia del seu sant una oca de llauna que nedava sola i estirant-li les potes deia papà i mamà; no cal pas dir com ho agraià.

Dos mesos faria que estava a la casa, quan al sortir jo una tarda, em diu amb veu tota misteriosa, allargant-me un paperet:

—¿Me traerá el señor unos centavos de lo que pone el papelito? En el mercado lo encontrará el señor, pero cállase el señor la boca, no se entere el patrón.

Sabeu lo que era? Arrel de juliverd.

—Santa innocència—vaig pensar;—deu voler fer coure dinar...

En fi; què si farà; cada hu per allà on l'enfila... Vaix anar al mercat a satisfer l'encàrrec o capritxo de la meua protegida, i no dic res de la meua sorpresa quan, al demanar els vint cèntims d'arrels a la verdulera, aquesta esclata a riure i em deixa plantat, i l'altra igual i la tercera i quarta ídem ídem; a la fi una velleta em diu que no em cansi, puix la tal arrel s'usa per abortar (cosa, per cert, bastant diferent de fer coure dinar) i tenen prohibida la venda.

Desconcertat me'n vaig cap a casa, crido a l'àngel per a confessar-lo, i després de preguntes i més preguntes arribo a la composició de lugar...

—Pero no piense el señor mal—em diu amb tot candor;—lo hicimos sólo para jugar; él es un crío, tiene total 19 años...

Res, que al cap de poc temps els patrons notaren que la mucama s'engreixava massa i li escursaren la racció; però a mida que li escursaven la racció, se li escursaven les faldilles. Ella, seguint les regles del costum en aquests tràmits, i essent jo el seu confident, va encarregar-me de primer que la despedís dels coneguts, puix estava decidida a menjar mistos i beure salfumant; després, que escanyaria al marrec i se n'aniria a les Pàmpe a fer penitència; més tard, que es vestiria de viuda i se n'aniria amb el nano a acabar els dies al Paraguai, entre els lloros i micos... Emperò fent projectes i més projectes, no s'adonava

de què engreixava i engreixava... i passà lo que devia passar; la patrona sospità, les sospites es convertiren en certesa... la feren parlar, la nena parlà i se armó el gran bochinche (escàndol). Com a persones acostumades a les Amèriques i que quan ve el cas saben despilfarrar, feren aquell dia un veritable derroche, de deshonra de la casa, ignominia, perdida, bastarda i demés frases i paraules expressives que s'acostumen a usar en semblants diades.

El patró, menys terrible, va ésser de la opinió de consultar el cas a un doctor (metge), el qual digué que la pacient ja havia begut oli i la recomanà a un altre amic seu també doctor (aquest era notari; a les Amèriques hi han més doctors que llangonisses) i conseller del convent de les Arrepentides, espècie de convent de la Punxa... I he'us aquí que en una radiant tarda d'istiu, entre llàgrimes i desesperació, pel mateix camí per on havia vingut mesos abans, la pobreta Iluminada, ai què tinc! ai què tinc!, la van portar a la punxa i... li van tallar els cabells.

Res més vaig saber-ne fins al cap de sis mesos, que va comparèixer un dia cohibida i esquilada, però més maca i radiant que mai, custodiada per una parella de madres peludes i més lletges que un pecat mortal... Van dir que el nano portava pressa i es va encaparrar en néixer abans d'hora, amb lo que es guanyà una solemne pulmonia que l'envià a l'altre barri; i que en quant a la Iluminada, havia fet tanta bondat, que si bé segons el reglament tenia de quedar-se encara dos anys al convent, el senyor notari havia lograt de la madre superiora que la deixessin sortir, cedint-li ell, per a acabar la seva regeneració,

—Jo, a l'hivern, em tiro els dies a casa dels amics.
—Doncs jo me'ls tiro al llit...

una torreta que tenia a les afores, a on l'aniria a veure dos cops a la setmana.

La nena plorava d'emoció i d'alegria; jo vaig fer-li un sermó prenyat de fluidesa a la vegada que de sanxes reflexions, fent-li veure lo que havia, o li havien fet, per a que li servís en lo successiu d'experiència.

—No tenga el señor cuidado—va dir-me amb aquell candorós timbre de veu;—*ha sido esta la primera y última vez, créalo el señor; pues en el colegio me han dicho de una hierba para estos casos que dicen que es infalible.*

COMEDIES I COMEDIANTS

A no ésser per l'Esperanceta Iris, aqueixa simpàtica i bellugadissa mexicana que ha vessat damunt les taules del Tívoli bona part de l'alegria que li sobreix per tot arreu, la passada setmana hauria estat, teatralment parlant, una de les més ensopides de des que m'arrocego pels escenaris d'aquest món de mones. I això que, començant pel del Centre Catòlic del meu poble, on, alumne dels maristes, interpretava el paper d'ermità de *El puñal del godo*, o feia, amagat entre bastidors, llamps amb pega grega, i acabant pel del Victòria, on busco de prop que la Sans em dediqui al menys mitja rialleta, n'he recorregut d'escenaris una estona llarga.

Tornem al Tívoli.

La Iris és dona que es sap gastar la plata presentant-nos les coses com la llei mana. Li hem vist, fins ara, únicament *La viuda alegre*, i haig de dir, sense embuts, que mai havia vist una viuda que m'anés tant a l'hora.

Amb ella, amb la Iris, ha vingut el bariton Ramos, el cèlebre Ramitos, pel qui sospira i passa mala nit, feta excepció dels homes, com és de suposar, mitja esquerra de l'Aixamplis. Jo, d'ençà que En Ramitos treballa al Tívoli, faig quedar a casa a la dona i a la fulana. Home previngut val per dos, segons diuen.

En quant als demès teatres, al Goya ha plegat vela la gent de la Palou, i En Morano està fent a Novetats lo mateix. En el Nou treuen encara suc de *La borda*, i al Poliorama han estrenat una altra obra d'En Muñoz Seca, *La plancha de la Marquesa*, que als atrassats de són no els deixondeix poc ni gaire. Finalment, al Victòria estan representant una nova revista d'En Montero i l'Amichatis que no respon, ni de bon troç, a lo que s'esperava, talment com si s'hagués estroncat el rajoll d'ingení de que parlàvem l'altre dia.

No hi ha com anar a veure la Iris, creieu-me. Ho he dit i ho repeteixo i ho diré fins el dia del judici. I si tan exigents són i volen riure, només riure, vagin a Romea. De vegades fan quelcom en serio.

PERE DE L'ESPELT

*** Que nosaltres som aficionats als estudis naturals, ningú podrà negar-nos-ho; per això és que avui posem de manifest, perquè tothom se n'enteri, de certes qualitats que s'atribueixen a les faves, i les quals copiem íntegres del gran *Diluvio*. Els comentaris que apareixeran al marge de cada paràgraf, no volen dir que ens identifiquem de lo que es diu.

«Se conocen dos variedades bien distintas: la de invierno, muy rústica, que se siembra en otoño, y la de primavera, que se siembra en primavera. (Justa la fusta.)

«La planta exige terrenos arcillosos, frescos i ricos. (D'acord.) Las siembras se efectúan en suelos bien labrados, debiéndose enterrar las semillas a ocho o diez centímetros de profundidad. (Si no ho sabien, prenguin-ne bona nota.)

«Se les atribuye también a las habas, propiedades afrodisíacas (N'estem convençuts), y se ha utilizado esta propiedad para provocar el celo de las yeguas. (També ho creiem tal com ho diu, i quasi ens atrevim a dir pel nostre compte, que també provoca la gelosia de certs solípedes femelles.)

«Gonin las ha empleado, después de dejarlas macerar durante varias horas (1), a fin de evitar el trabajo de... masticación. (Aquest Gonin devia ésser un bacó o un maniàtic de la ciència.)

«También se emplean ventajosamente en la alimentación de las lecheras. (Ho recomanem a les dides.)

«Dadas a los animales de engorde, en forma de harina, producen una carne firme y sabrosa y una grasa consistente.» (No hi tenim res que dir, encara que també ens sembla que no va errat.)

I no diu res més; no obstant, crec que ja són detalls, els que es donen, per qui vulgui tenir-los presents. Lo que solament hi trobem a faltar, és el remei més senzill i ràpid per quan a les faves els hi agafa aquella malura... perquè els que coneixem, demés d'ésser molestos, quasibé tots poden...

Els detalls a dalt dits, són retallats de *El Diluvio* del dia 26 de maig de 1919, edició del matí.

*** De... *La Vanguardia*!

«Para caballero bonito dormit., electricidad y bal. Marqués del Duero, 84, 2.º, 1.º.»

Bonic, oi?

*** Una merceria del Portal de l'Àngel demana «señoritas para maniqués, que conozcan su oficio. Talla 44 alta, preferencia francesa».

Carai! Carai! Com se complica la vida moderna!

*** En el carrer de Milà i Fontanals hi ha una drogueria que porta per títol:

«*La Milanese*»

Això ens recorda aquella cèlebre «*La Jovellana*» del carrer de Jovellanos.

*** Un retall de *La Vanguardia* de ja fa dies:

«Ha vestido su primer traje de largo la encantadora»

dora señorita doña N. N., hija particular de nuestro amigo el arquitecto N. N.

«Con tal motivo recibió muchas felicitaciones, a las que unimos la nuestra.»

Es... particular!

*** Un cartell del Goya:

«A campo traviesa».

I, a sota:

«En el camino».

Que vingui un pèrit agrònom.

*** Diu El Diluvio:

«En el momento de practicarse el registro, se halla ban en el piso de referencia una mujer que dijo ser la madre del Progreso...»

Veu's aquí com el posar noms estranys a les criatures, dóna per resultat que les gasetilles de successos es transformin en xistos a lo Muñoz Seca.

*** Hem vist una caricatura francesa, bastant original, representant l'arribada dels nous jueus a la terra de promissió. La lliura esterlina i el dòlar arriben a Europa, plena de tombes on diu: «aquí jeu el marc», «aquí jeu el franc», «aquí jeu la lira», «aquí jeu el kreutzer».

Home, no! El kreutzer és quasi bé de l'època dels nostres maravedissos o de les peles columnàries!

CORRESPONDENCIA

Tarot: Va. «como no?» — Nebot: Arreglat, anirà com una seda. — Una pinta: se l'hiu xotit! — Un tranviari: Ja ens agrada, ja, però... sap? Tenim por. Es tan fàcil ensopagar! — Pàkir Vermel: Molts papers vells s'ens han extraviat i segurament entre ells quicòm seu. Que s recorda els títols? A treball serveix un xic alleugerit. — Tots tres: No ens acaba de fer el pes. Com més amics, més clara. — B. Va i ca: Es massa mal fetotí! — Cid Taurino: Agrats. Contin amb el nostre piramidal apreci. — Sr. Figass: Es el primer cop que rebem paperots de vostè. Lo de avui no va. — Piri Meu: Cal Ni als milia, la massa endugassat. — Lere Pau (a) Cadré: Ha massa brut. No acaba d'engrescar nos. — Una pinta: S'aprofita la idea. — Pel de Kap: I ara! Per qui ens ha pres! — Un mar... Passell: — Cara Llot: G. Anirà la xafarderia i res més. — Camisola: El vers es més dolent que un mal de ventre. — Rabi: Al, si no sé pas què hi veu! — La Piras: Are si que la ha ensopagada. Anirà amb totes les campanetes. — Com Cui: No senyor. Es massa brut. — Laia. Si. Aia, si. Som així nosaltres. L'únic que lamentem es que s'ho prengui així. — Last Orde: No pot anar. Un altre dia serà. — Sènties: Posa't tranqui que s'publicarà quant menys s'ho pensi. — Marquess: La xafarderia entra en banda. El vers n'ha ceps de padra. Es tan neulat! — Gortacans: Bè, si, però, sap? Halió. No és si m'entén. — Velazquez II: Rodena! I qu'es dolent! Té un bras tres metres més llarg que l'altre. — Sen Sant: Vençem. No li diem que si, no que no. Això va a gustos. No sé si m'entén. — La sogra d'en Gamile: Bate molt ben xafat i amb una mica de mitges soles anirà com una seda. — Antiga: No ens acaba d'engrescar. — L. T. M.: No tindrem present i mercès. — Un del Lloré: Me traspasarem a en Buendía. Ell dirà. En queden uns pilans.

FELIX COSTA, IMPRESSOR; ASSALT, 45 — BARCELONA

ROIAL CONCERT

: Marqués del Duero, 106 i 108:

Programes extraordinaris i variats. — Debuts d'aplaudides artistes, cançonetistes i còmetistes
EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

FOLIES - BERGERE

Gran èxit de la xamosa ballarina Estrella Gaditana. Aplaudiments sorollosos al famós duet-tò comic-seri

PEPE MARQUÉS i PERLA ANTILLANA
Repertori nou i variat.

:: BLENORRAGIA (purgaciones) MEDICACION MODERNA

La curación de su enfermedad será radical y en poco tiempo usando los

SELLOS O CAPSULAS BRISSAND

Venta: J. SEGALA, Rambla de las Flores, 14
BARCELONA

EL CANTABRIC

OSTRES — PEIXOS

MARISCOS — DEGUSTACIÓ

CARRER DE SANTA AGNA, 11

PRINCIPAL PALACE

Imponderable succès del espectacle sens precedent a Barcelona,

¡CHOFER... AL PALACE!

Les millors estrelles de París.
40 ballarinas angleses. — 40 artistes espanyols i franceses, dirigides pel cèlebre Sacha Góndine.

EDEN CONCERT

— Temple del art i la bellesa —

Lloc de reunió de lo millor de cada casa. — Calefacció central garantida. — Riquesa, bon gust i bones formes. — Artistes de cartell. — Consumacions de les millors marques i restaurant de nit, amb orquestra de tzigans.

CICLISTES I FUTBALLISTES

demanen avui mateix CATALLECHS de

CICLES I FUTBALL

A. SANROMÀ

Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

: GRAN POSADA PRIM :

RONDA DE SANT ANTONI, 29
MAGNIFIQUES HABITACIONS
OBERTA TOTA LA NIT
— Teléfon 1598 A —

SARNA (Ronya)

SULFURETO : CABALLERO

(PRODUCTE PATENTAT)

No té els inconvenients dels sulfurets.
En 10 minuts fa desaparèixer la SARNA.
Desconfieu sempre de les imitacions.

Carrer del Comte de l'Assalt, núm. 38,
BARCELONA, i Centres d'Específics.

: CONSULTORI POLICLINIC :

ARIBAU, 30, PRINCIPAL
SIFILIS, VENEREO, PELL, IMPOTENCIA
De 11 a 1 i de 6 a 9
ABONAMENTS SETMANALS : 5 PESSETES

SARNA (Ronya) — Sense bany
la cura ràpidament l'

: ANTISARNIC MARTI :

El més econòmic, segur e inofensiu.—3 pesse-
tes frasc. — De venda en totes les farmàcies i
Parlament, 17 — BARCELONA

(::) SELLOS OSSAM (::)

Para la curación radical y en pocos días de la
BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de in-
fecciones en las vías urinarias por rebeldes y
crónicas que sean, calmando a las primeras to-
mas, por su acción anestésica, toda clase de do-
lencias e irritaciones producidas por la uretritis.

De venta: J. Viladot, Rambla Cataluña, 36;
Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del
Centro, 37, y en las principales Farmacias y
Centros de Específicos.

BLENORRAGIA (PURGACIONES)

Per croniques i rebeldes que siguin es curen aviat i
radicalment amb els

CACHETS DEL Dr. SOIVRÉ

Es curará per si sol, sense la consulta ni guia del
metge i ningú s'enterará de la seva enfermetat.

Basta una caixa per a convencers d'alixó

• Venda a 4 pessetes caixa.—J. Viladot, Rambla de Cata-
lunya, 36; J. Segalá, Rambla de les Flors, 14; Farmacia
Gelart, Princesa, 7 i principals farmacies de Espanya,
Portugal i Amériques.

G. ALOMAR (x) — (x) — (x) — (x) — (x)

Curación rápida de las purgaciones crónicas
con 3 ó 4 aplicaciones del aparato de su inven-
ción; las recientes (a los primeros síntomas)
con dos o tres. ¡No descuidarse!

UNION, número 20. — De 12 a 4 y de 8 a 9.
Festivos, de 10 a 1

LES PURGACIONS recents es curen
amb pocs dies, i les cròniques dades
per incurables, no resisteixen a les

ESPECIALITATS PARADELL

30 ANYS D'EXITS HO ASSEGUREN
FARMACIA PARADELL. Comte Assalt, 28
BARCELONA

LADILLAS (Cabres)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

Farmàcia Paradell. Comte Assalt, 28 Barcelona
UNA PESSETA. — Per correu, 1'50 pessetes.

: LA CASITA BLANCA :

Habitaciones amuebladas con gran confort
Higiene moderna — Abierto día y noche
CALLE BOLIVAR

CALCETINES REFORZADOS

FABRICACIÓN ALEMANA

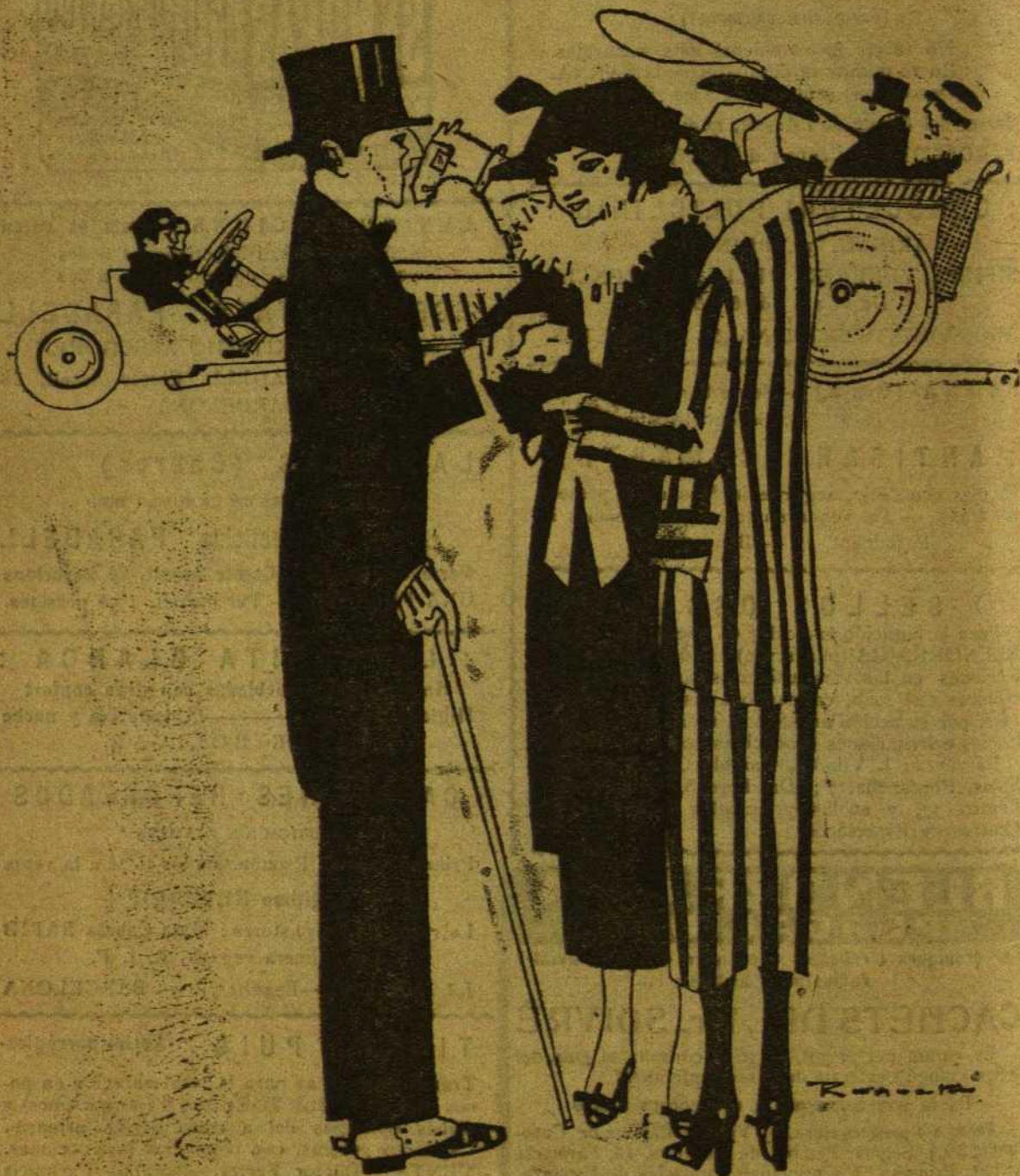
Primera casa en España que los tiene a la venta
Legítimo NEVERRIP

La ruina de los pastores: Mata-Cabras RAPID
A la primera vegada, R. I. P.

LA MUNDIAL—Espalter, 6 — BARCELONA

TISANA PUIG -Antiblenorrágica-

Tratamiento eficaz para la total curación en po-
cos días de la BLENORRAGIA (purgaciones) y
demás dolencias del aparato genito urinario.
Caja, dos pesetas, con detalladas instrucciones.
VENTA: Doctor Ferrer.—Segalá.—Farmacia
de la Cruz.—Salus.—Viuda de Alsina.—Fran-
cisco Puig, etc. — BARCELONA

—Es veritat, Lluís, que per a fer les paus amb la Siseta, vostè li posa una condició molt dura?
 —Ca! Al revés. Es ella que me la posa molt dura a mi!